

er undergivet *Dansk Kvindesamfunds Fællestyrelse*, uddeles Renterne (henvend 700 Kr.) i en eller flere Portioner den 5te April 1901 og kan ifølge Fundatsen søges af danske Kvinder, der „kunne henregnes til den saakaldte dannede Klasse“ og som søger Uddannelse til selvstændigt Erhverv, f. Eks. ved Handel, Haandværk, Stillingen som Læge, Lærerinde, Kunstnerinde.

Ansøgningsblanketter faas hos enhver af *Dansk Kvindesamfunds Kredsstyrelser*, nemlig: *Aalborg*, Frøken M. Hasselbalch, Nørresundby, *Aarhus*, Fru Anna Laursen, Søndergade 70, *Horsens*, Frøken Kirstine Laursen, Lund Skole pr. Lunds St., *København*, Kontoret, Nørregade 33, St., *Odense*, Fru Kristine Nielsen, Vindegade, *Odense*, Fru Kristine Iversen, Kirkebakken, *Ringkøbing*, Fru Astrid Stampe-Feddersen, Rindumgaard, *Rønne*, Fru Rigmor Smidt, *Sorø*, Frøken Magdalene Lauridsen, Husholdningsskolen, *Svendborg*, Frøken Anna Redder, Fruestræde 1, og *Vejstrup*, Frøken Anna Rasmussen, Oure Mark, Oure St., — til hvilke ogsaa Ansøgningerne igen maa afleveres inden 15de Januar.

Folkedanse.

Det er maaske ikke mange, der ved, at Ungdommen her i Byen nu har Lejlighed til at lære sig en Række af vore smukke gamle Folkedanse. I Gymnastikhuset, Vodroffsvej 51, var der i Lørdags Opvisning af det nu afsluttede Kursus. Dansen gik med Liv og Lyst, og de forskellige Numre modtoges med stærkt Bifald af den store Skare indbudte Gæster.

Det er Hr. cand. mag. A. Otterstrøm, der har haft den gode Idé at samle gamle danske Danse og at lade sine Elever indøve disse samt de smukkeste og mest karakteristiske svenske og norske Danse.

Det ny Kursus begynder i anden Uge efter Nytaar. Det varer 3 Maaneder og koster 4 Kr. maanedlig, 6 Kr. for et Par. Sluttede Hold: Betaling efter Overenskomst. Indmeldelse kan ske Aagade 108, 2.

Dansk Kvindesamfunds Klubattener.

Man bedes bemærke, at det er den første og tredje Mandagften i hver Maaned, at der i vore Lokaler paa Nørregade 33, Stuen, holdes Klubattener og hvor Medlemmerne have Lov til at medtage Gæster.

Den 17. December vil Fru Hersom tale om Omsorgen for og Tilsynet med Plejebørn paa Frederiksberg.

Fru Børresens Idé at lade Børnene lære at sy.

Man synes, det er noget saa selvfølgeligt, at det knap er værd at omtale. Men man maa huske, at Indierne anser Syning for et nedværdigende Arbejde, og det koster altid en Del Overtalelse at faa Fædrene til at tillade, at deres Pigebørn lærer det. Naa, det havde nu været forholdsvist let mellem de døbte Santhalere, men sværere havde det været at faa Skolekommissionen til at anerkende Syning som Fag ved Aarsprøven.

Skolen er anerkendt af den engelske Regering. Den giver de flinkeste Elever „Scholarships“, et Slags Stipendium, for at de kan fortsætte deres Studier, og sender derfor hvert Aar Censorer til Prøverne. Disse stillede sig meget afvisende overfor Haandarbejdet. Men Fru Børresen gav ikke tabt, hun kæmpede baade med mundtlige og skriftlige Forestillinger og med List. Hun lod de

Abonnenter, som have bestilt Bladet hos Postvæsenet, anmodes indtrængende om at forny deres Abonnement inden den 27de December.

Tør Dig ikke.

I vor Tid, hvor Renlighedens Krav begynder at gøre sig mere og mere gældende, hører man mange Gange fortvivlede Mødre udbryde: „Lægen siger, at jeg hver eneste Dag skal vadske Børnene over hele Kroppen, at det ikke er nok med at gøre det alene om Lørdagen, men hvor kan jeg overkomme det hver Dag? Han skulde bare selv prøve paa, hvad det er at gnide 4—5 Smaaunger. Ens Arme bliver helt rystende til sidst. Vadsken selv er saamænd det mindste, nej Tørringen, Frotteringen bag efter, det er den, der gør Moderen og Barnepigens dødtrætte.“

Saaledes klager Moderen, og hun har Ret; men hvorfor anbefaler Lægerne ikke den kneippske Metode med kolde Afvaskninger uden at tørre sig?

— jo, fordi Lægerne mener, at meget af Kneipps Vidundere er Humbug og Overdrivelse. Det kan gerne være, men derfor kan man godt se det, som er sundt og praktisk, og det er netop hans Anbefaling til at vadske sig uden Aftørring. Mange Mennesker gyser, naar de hører dette, men vid, I gysende Medmennesker, at I netop blive meget hurtigere varme paa den Maade og slippe for Forkølelse. Maaden er følgende: Man maa først og fremmest have Uld inderst paa Kroppen, men det har vel alle fornuftige Folk nutil dags. Helst maa det være de tætte Uldtrøjer à la Jägersystem. Naar man nu staar op af Sengen om Morgen, vadsker man sig hurtigt over med en Svamp og trækker derefter 1—2—3 sin Uldtrøje paa. Ved den menneskelige Kroppes Varme vil Vandet fordampe, og prøver man et Øjeblik efter at man har faaet Tøjet paa at stikke Haanden ind paa Brystet, vil man føle, at man er aldeles tør og varm. Baade for Børn og voksne er denne Fremgangsmaade ubetinget mere praktisk end at skrubbe og gnide Huden; thi man bliver ikke træt deraf, Luften faar ikke Tid til at „forkøle“ og fremfor alt det hele tager da kun et Øjeblik. Og ikke alene om Morgen har en saadan Afvaskning hjulpet manges modig Person. Jeg kom til Eks. en Gang fra en lille Rejse til Roskilde. Jeg havde kun været der i nogle Timer og talt og talt om Forretninger, saa jeg var dødtæt, da jeg steg i Toget. Der var frygtelig varmt i Kupeen, og da jeg kom hjem, var jeg helt opløst af Træthed, Varme og Hovedpine. Jeg vilde først gaa i Seng, men betænkte mig, gjorde en Kraftanstrengelse og vadskede mig fra Top til Taa. Fem Minutter efter præsidere jeg ved Thebordet. — Træthed osv. var forsvundet som ved Trylleriet. — Kneipp

flinkeste Pigebørn brodere Lommetørklæder, som de udsendte, som Regel indfødte, Censorer skulde have med hjem til deres Hustruer, og det hjalp.

Direktøren for det offentlige Undervisningsvæsen, Mr. Pedler, som jeg traf i Kalkutta, brændte af Iver efter at reorganisere hele Skolevæsenet i Bengalen. Han glædede sig særlig, da han hørte, at Fru Børresen havde naaet at realisere en Del af hans Drøm, der var den at lade Børnene lære baade Gymnastik og Syning, to Fag som ingen rettroende indisk Fader vil tillade sin Datter at lære.

Den store Fortjeneste, Børresens Skole har fremfor mange andre Missionsskoler, er, at Børnene opdrages til at blive flinke og dygtige Bønder. De lærer f. Eks. ikke et eneste Ord Engelsk. De undervises udelukkende i deres eget Sprog.

Det er selvfølgelig enhver indisk Drengs Drøm at kunne tale engelsk, og Missionær Skrefsrud lod sig en Gang overtale til at lade Drengene i

fremhæver, at man altid skal foretage en Motion ovenpaa en saadan Afvaskning, og det er rigtigt, at man om Vinteren ikke straks maa sætte sig hen i et koldt Værelse, men i et varmt behøver man kun at gaa nogle Gange op og ned, inden man sætter sig til Syning, Skrivning eller andet.

Ved denne simple Vadskemetode spares Badeværelse og store Anstalter. Man maa tillige huske, at naar man vasker sig en Gang om Dagen, behøver man ikke at bruge Sæbe og „Kraft“, som naar man skal have en hel Uges Snavs og Sved af sig. Et endnu. I Forretningsfolk, Mænd og Kvinder, der om Aftenen kommer fra Kontorer og Butikker, opfyldte af Støv og Bakterier, prøv, inden I sætte Jer til Ro, at vadske Kroppen en Gang over — det vil bringe Nerver og Hud en langt bedre Opstramning end en Kognak. Men saalænge der til Vadske hører „Aftørring“, saa længe kan Vadske ikke blive almindelig, thi det er da altfor trættende og omstændelig. Derfor — prøv mit Raad, Mødre, Fædre, Børn; vadske Jer hver Dag — helst baade Morgen og Aften — og tør Jer ikke!

Anna Erslev.

Indtryk fra Amerika.

Øde og trist var den Egn, hvor jeg skulde bo i den ny Verden; ved Banen blev jeg hentet af den Farmer, jeg skulde være hos. Det var en almindelig Vogn ganske som herhjemme i Danmark, men forspændt med fire Heste, hvad der i Begyndelsen undrede mig; da Farten imidlertid var begyndt, fortog denne Undren sig snart; thi Vejene var saa slette, at en eller to Heste næppe vilde have kunnet magte en Vogn, og om man skulde have gaaet, vilde man have sunket i Lerjord lige til Anklerne.

Det Indtryk, jeg fik af hele Egnen denne første Gang, var just ikke meget tiltalende for mig, og uheldigvis formaaede ikke det længere Ophold og det bedre Kendskab, jeg fik til Egnen, at udslette dette eller i Stedet for give mig et bedre. Det var i Nærheden af den lille Flod Maumé — ikke langt fra Ohiofloden — at jeg skulde bo. Hvad der især virker frastødende, er Manglen paa Træer. Hist og her staar Grupper af Valbirke; men Skovene er fældede. De driftige Farmere har ikke kunnet undvære den kostbare Jord, og Skovene har maattet vige for vældige Majsmarker, der ofte strækker sig flere engelske Mile. Majsplanterne kan blive meget højere end et Menneske, og naar man gaar ind i en saadan Majsmark, kan man høre de forunderligste Lyde, som fremkommer ved, at Bladene ved Vinden rasle mod hverandre.

Hos den Farmer, jeg skulde bo hos, var Forholdene bedre end hos de almindelige Farmere, hos hvem alt er saa tarveligt og simpelt, som tænkes kan. Alting er hos de almindelige Farmere af Træ. Deres Bolig er en simpel Hytte, hvor man gaar lige ind

i Dagligstuen, som for det meste er ganske umøbleret; — saa er der et Sovekammer, for det meste beliggende paa Loftet, og endelig et Køkken, hvor Familiens Medlemmer som Regel indtager deres Maaltider.

Aldrig er der Haver uden for disse Hytter, — aldrig er der Kældere under dem. Staldene er aabne Træskur, og den almindelige Farmer holder aldrig mere end en Hest, et Par Okser og nogle Grise. Deres smaa Jordlodder dyrker de udelukkende med Majs og Kartofler; i Vintermaanederne, da Markarbejdet staar stille, ligger Farmerne dog ikke paa den lade Side; men de fleste forarbejder da de Markredskaber, som de bruger. Det er en Slags Husfid, som ogsaa nu er trængt ud i disse halvciviliserede Egne. Faareavl kender de ikke og maa som Følge heraf købe Uld i dyre Domme.

De huslige Forhold hos Farmerne er en Del forskellige fra vore hjemlige; Mændene er ikke bange for at give sig af med kvindelig Gerning, de laver Mad, gør rent osv., medens Konen kun passer Grisene — og Børnene. Kvinderne har det altsaa ikke saa lidt bedre end Kvinderne hos os; de kender slet intet til Markarbejde, men mener, at det udelukkende maa paa-hvile Manden.

Familieforholdet hos Farmerne skal imidlertid ikke altid være det bedste; selv ved jeg det ikke af Erfaringer; men jeg har hørt fortælle, at Skænderi og Sladder skulde gaa slemt i Svang der. Gud ved forresten, om det er saa meget værre end her i den gamle Verden.

Angaaende Oplysningen saa er den absolut ussel! Drengene gaar i Skole fra deres sjette til deres sekstende Aar; men det er lige til, at en 16 Aars Dreng kan læse og skrive. De gaar i Skole 8 Maaneder af Aaret 7 Timer dagligt; men da Vejene er lange og daarlige, er det saare ofte, at nogen forsømmer. Engang besøgte jeg en Skole, og det var sandelig den frygteligste Komædie, jeg endnu har set. Jeg vilde nødig være den stakels Lærerinde, der skulde manøvrere med disse dumme Farmerdreng og -piger. I det hele følte jeg mig ikke tilfreds derovre, men foretrak langt hellere alle Forhold og Tilstande i vort gamle Danmark.

Th. K.

Et Gensyn.

Af Lou Andreas Salomé.

Da Tjeneren var gaaet, vendte Saitzew sig til Marfa, som sad tavs og forundret hørte efter.

„Synes du om det paa den Maade? ønsker du ikke at spise tidligere? eller vil du hellere have Theen først?“

Hun rystede paa Hovedet. Han talte saa roligt; var der da ikke sket noget? Var de ikke i deres Inderste blevet fremmede for hinanden? Han modsagde det heller ikke, men syntes simpelt hen at ignorere det.

Imidlertid hentede Saitzew et Par

bliver af den usynlige Mur, der er mellem en Inder og en Evropæer. Man føler, at man tilhører to vidt forskellige Racer og Religioner, og at man vil have uendeligt svært ved at forstaa hinanden.

Ganske anderledes er det med de kristne Santhalere. De ser en ærlig ind i Øjnene. De har et forstaaende Smil og et intelligent Blik. Man følger sig i Slægt med dem, og der er ingen Tvivl om, at de paa deres Side føler sig i Samfund med os, ja, det er vel navnlig denne Følelse, der paa-virker deres Optreden.

Santhalerne har i Aarhundreder lidt under den Foragt, hvormed Hinduerne behandledes dem. Derfor blev de fremfor nogen modtagelige for Kristendommen, der gav dem alt det, de trængte til: Salighedshaabet og en ny Følelse af deres Menneskeværd.

Fra at have været foragtede Skabninger, Pariaer, der stod udenfor alle Kaster, blev de Medlemmer af et

den ældste Klasse lære det, men Udfaldet blev, at i Stedet for at blive i Santhalistan og blive Bønder som deres Fædre, saa rejste mange ind til Kalkutta for at blive Tjenere. Det var saa langt fra Skolens Mening, at Forsøget blev opgivet.

Saa vidt jeg ved, er Santhalmissionen den eneste Mission, der udelukkende bruger de indfødtes Sprog ved Undervisningen. Fordelen er den, at Eleverne bliver i deres eget Land efter endt Læretid og fører det lærte ud i Livet. De kommer til at danne en oplyst og vellært Bondestand, hvis Tal Aar for Aar forøges, og hvis Børn, maa man haabe, i stigende Grad maa vise sig modtagelige for den Religion og Kultur, man søger at bringe dem.

Som Race er Santhalerne grimme og klodsede. De savner Bengalernes Ynde og Skønhed, men de er alligevel uendelig mere sympatiske.

Det er vanskeligt med Ord at beskrive, hvor stærkt paavirket man